

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνταγοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

11 Φεβρουαρίου

Ἡ Ἡπειρος ἡ γεννήσασα τόσους μεγάλους ἄνδρας καὶ εὐεργέτας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ Ἡπειρος ἡ χώρα τοῦ πολιτισμοῦ διὰ τοὺς Ἕλληνας πρὸ ἐτῶν, ἡ Ἡπειρος καὶ τὰ Ἰωάννινα τοῦ Τραπεζοῦ Ἀλῆ-πασά κατεστράφησαν, ἔχασαν τὸ ἡθικόν, τὸν πολιτισμὸν τὸν ἀληθῆ, καὶ τὴν ζωὴν των, οἱ κάτοικοι πάσχουσι τὰ δεινότερα κακὰ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης. Διὰ ταῦτα δὲ ὑπὸ φοβεροῦ οἰκτοῦ καταλαμβάνεται ὁ ἐπισκέπτης καὶ περιηγητὴς τῆς Ἡπείρου καθ' ὅλου καὶ μάλιστα τῆς πρωτευούσης αὐτῆς, ἥτις ὡς ἐν κατόπτρῳ φανερὰν ποιεῖ τὴν δυστυχίαν, ὡς μὴ ὠφελε, ἰσχύσεως τῆς χώρας. Δι' ὃ ἂν ὁ ἐπισκέπτης οὗτος δὲν ἤθελεν ἔχει ἰδέαν τινὰ ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τῆς πόλεως μας, εὐθὺς ὡς θὰ εἰσῆρχετο εἰς αὐτὴν θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἰσέρχεται εἰς τινὰ κωμῶπολιν τῆς Ἡπείρου καὶ θὰ ἐπροχώρει, ὅπως ἐπὶ μακρὰν εὐρὴ τὴν ὀνομαστὴν πόλιν τοῦ Ἀλῆ πασά, τὰ Ἰωάννινα, ὅταν ὅμως βεβαιώσωσιν αὐτὸν ὅτι τὸ ἔδαφος εἰς ὃ πατεῖ εἶνε αὐτὰ τὰ Ἰωάννινα, ἡ πόλις ἐκείνη ἥτις ἤρμασε πρὸ πάσης ἄλλης Ἑλληνικῆς καθ' ὅλα ἐν γένει, καὶ τὰ γράμματα καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ κατὰ τὸν πλούτον, ὁ περιηγητὴς καὶ ἐπισκέπτης θὰ ἀνακράξῃ μετ' ἄλγους ψυχῆς, «δὲν ὑπάρχει Κολόμβος τις, ἀποθανατίζων τὸ ὄνομά του, νὰ ἐλθῇ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν Ἰωαννίνων; δὲν ὑπάρχει Χριστιανικὴ τις δύναμις, ἐξ ἐκείνων αἰνίτες ἀναλαμβάνουσι μεγάλας καὶ πολυδαπάνους ἐξστρατείας εἰς χώραν πέραν τῆς Εὐρώπης, ὅπως πᾶσαι καὶ ἐκπολιτίσωσι μαύρους τινὰς ἀγρίους, ἀληθῶς δὲν ὑπάρχει μία τοιαύτη δύναμις, ὅπως ἔλθῃ καὶ σώσῃ λαὸν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης ζῶντα, δεινοπαθοῦντα, χριστιανικόν, μεμορφωμένον καθ' ὅλα, ἀλλὰ δυστυχῶς δεδουλωμένον διὰ βαρυτάτων ἀλύσεων, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τῆς κορωνίδος τοῦ ἐκπολιτισμοῦ, καὶ οὕτως μὴ δυνάμενον νὰ ποιῇ χρῆσιν τῶν ἀρετῶν του; Ἐν τοιαύτῃ δυστυχῶς ἐλπειν κατὰστάσει εὐρίσκειται ἡ Ἡπειρος μετὰ τῆς πρωτευούσης αὐτῆς! Διότι πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνθῇ καὶ νὰ βαίῃ πρὸς τὸν πολιτισμὸν εἰς λαὸς ἡ μία πόλις, ὅταν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ κυρίαρχοι ἐπιβάλωσι τὴν ἀμείβαν καὶ τὴν βαρβαρότητα ὡς τὰ πρῶτα ἐκάστου πόλεως καὶ ὅταν διὰ παντοίων μέσων προσβάλωσι κυρίως πᾶν ἔργον προόδου ἐν αὐτῇ τῇ γεννίσει του; Ἐπὶ παραδείγματι ἔστω ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων τῶν ἀρχόντων ἡμῶν τὸ μᾶλλον γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἀντιπροσώπους τῆς Εὐρώπης, τὸ ἐξῆς: Ὁ Ε. πρόξενος τῆς Γαλλίας, βλέπων ὅτι ἀρκετὰ πρόσωπα ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα δυνάμενα νὰ ἀποτελέσωσιν ἐν κέντρῳ διασκέδασις καὶ ἅμα προόδου τοῦ τόπου, ἐκείνῃ νὰ προσκαλέσῃ τὰ ἄτομα ταῦτα ὅπως

ἀποτελέσωσι σύλλογον καὶ νὰ ἐνοικιάσωσι καὶ μέρος εἰς ὃ νὰ συνέρχωνται καὶ διέρχωνται τὰς τῆς ἀναφυγῆς ὥρας των ὅπερ καὶ ἐπραξεν ἐνοικιάτας κατάλληλον οἶκον καὶ προσκαλέσας πλείστα πρόσωπα τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς πόλεώς μας, θέλων ὅμως ὁ φιλελεύθερος καὶ εὐγενὴς Γαλλάτης ἡ πράξις τοῦ αὐτοῦ νὰ εἶνε ὅσον ἐκ πολιτιστικῆς καὶ νόμιμος ἐξήγησε πᾶν εὐγενῶς τὴν ἀδεῖαν συστάσεως παρὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεώς μας, τί δὲ νομίζετε ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν; τὰ ἐξῆς: «Τοιαύτην ἀδεῖαν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω, διότι δὲν ἔχω τοιοῦτον δικαίωμα, διὰ τοῦτο δὲ πρέπει νὰ γράψω εἰς τὴν Πόλιν, ἔπειτα σᾶς ὡς πρόξενος δύνασθε μόνοι νὰ συνέρχασθε εἰς τι μέρος καὶ διασκεδάζητε, τί θέλετε τοὺς Ὀθωμανοὺς ὑπηρετοῦ; πῶς θὰ συνδιαλέγεσθε μετ' αὐτῶν; δὲν θὰ εἶνε ταπεινὸν;» καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν ὁ εὐγενὴς Γαλλάτης ὁ θελήσας νὰ προβῇ εἰς ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός χάριν τῆς πρωτευούσης μας, παρὰ τοῦ Βαλῆ Ἰωαννίνων ὅστις θεωρεῖται παρὰ πάντων πεπολιτισμένος, διότι ἐξῆρσεν εἰς Εὐρωπαϊκὴν χώραν ἄλλοτε. Ἐπειτα οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων τίς πταίει καὶ δὲν ἤνοιξε οὐδὲ τὸν ἑνα ὀφθαλμόν, ἀλλὰ τί λέγω; μᾶλλον ἐκλείον καὶ τοὺς δύο, ὡς ἄλλοτε εἶχεν ἀρκετὰ ἀνοικτοὺς ἡ δυστυχιστάτη πατρίς μας; Διὰ τοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ τὰ Ἰωάννινα καὶ σὺν τούτοις ἅπαντα ἡ εὐχὰς Ἡπειρος δὲν θὰ κατοικηθῇ ὑπ' ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπ' ἀγρίων ζώων.

Τὰ δεινὰ ἐν ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ἐξεροράγησαν ἐν Ἡπείρῳ. Πενία φοβερά μαστίζει τὸν τόπον. Ἡ ἀγορὰ ἀπρακτεῖ καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἀκούονται καὶ τὰ φοβερά τοῖς πᾶσι «φαλημένα». Σήμερον διαδίδεται ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις ὅτι ὁ δεῖνα ἐκ τῶν μεγαλεμπόρων χρεωκοπεῖ, αὐριον ὁ δεῖνα ἐκ τῶν τραπέζιτων, τὴν ἄλλην ὁ δεῖνα ἐκ τῶν «σιναράτζιδων», τὴν ἄλλην ὁ δεῖνα ἐκ τῶν ἀλευροπωλῶν καὶ σιτεμπόρων καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς δὲν ὑπάρχει κλάδος ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐχρεωκόπησαν ἄνθρωποι καὶ καθ' ἐκάστην νὰ χρεωκοποῦν, ἡμέρα δὲ τῇ ἡμέρᾳ περιμένονται μετὰ λύπης καὶ φόβου πλείστα τοιαῦτα δυστυχήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ μέρους τῶν δυστυχῶν σιναράτζιδων. Ἐνεκα δὲ τῶν τόσων χρεωκοπιῶν οὕτε ἡ ἐλαχίστη πίστωσις δίδεται οὐδὲ εἰς τὸν τιμιώτατον τῶν ἀνθρώπων, τοῦθ' ὅπερ φέρει κατὰ πολλὰ τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀπραξίαν. Πρὸ πολλοῦ δὲ ἡ δυστυχὴς Ἡπειρος θὰ ἐχάνετο, ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ τέκνα αὐτῆς διασπειρόμενα πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὅπου χερσὸς καὶ ἐργασία καὶ εἰσάγουσιν οὐκ ὀλίγον χρυσόν, τώρα ὅμως τὰ ἔσοδα ἤρξαντο νὰ ἐλλοτῶνται, τὰ δὲ ἔσοδα καθ' ἐκάστην νὰ αὐξάνωσιν ἔνεκα τῆς λαοφθοῦρου πολυτελείας. Διὰ ταῦτα δὲ σήμερον ἡ Ἡπειρος εὐρίσκειται εἰς τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων τῆς, ἐξ ἐνός μὲν περιδεδεσμευμένη ὑπὸ τῆς φθοροποιῦ πολυτελείας, ἀφ' ἐτέρου δὲ καταπινομένη ὑπὸ τῶν καθ' ἐκῆστην αὐξανόμενων βαρυτάτων κυβερνητικῶν φόρων. Ἄν δὲ ὁ Θεὸς ὁ βλέπων τὰ δεινὰ ταῦτα δὲν οἰκτείρῃ τοὺς δεινοπαθοῦντας ἀνθρώπους καὶ δὲν ἐλεήσῃ τὴν δυστυχιστάτην ἡμῶν χώραν, αὕτη μετ' οὐ πολὺ χάνεται.

Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὅπου τὸ πᾶν εὐρίσκειται ἐν ἀθλιεστάτῃ καταστάσει, ἡ συγκοινωνία κατῆστη δύσκολος ἔνεκα τῶν ἀδιακόπων βροχῶν, αἰνίτες ἐπὶ ἑνα μῆνα ἐμπόδιζον πλείστους ἐργάτας ζώντας διὰ τοῦ μισθοῦ τῆς ἡμέρας καὶ αἰτίνας μεγάλῃν καταστροφὴν ἔφερον εἰς τοὺς ὁρ-

μους. Ἡ μεταξὺ Ἀγίων 40α καὶ Ἰωαννίνων ὁδὸς ἐκόπη, σχεδὸν δὲ κατεστράφη ἡ μεταξὺ Πρεβέζης καὶ Ἰωαννίνων δι' ὃ πάρα πολὺ ὑποφέρουσι τὰ δυστυχῆ ζῶα τῶν ἀμαζῶν, ποῦ μὲν εἰσερχόμενα ἐντὸς τοῦ πηλοῦ μέχρι γονάτων, ποῦ δὲ μέχρι κορμοῦ, ὁπότε οἱ δυστυχεῖς ὄδηγοὶ τούτων ἀναγκάζονται νὰ πάρωσι μόνοι των ταῦτα. Χάριν δὲ τῆς εὐπροσώπου παρουσίας τῶν ὁδῶν τόσα χρήματα λαμβάνει κατ' ἔτος ἡ κρατοῦσα ἀρχὴ ὥστε ἂν ἐστρώνοντο ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους θὰ ἐσχηματίζετο ἡ ἀρίστη ὁδὸς τοῦ κόσμου ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἡθέλησαν νὰ ἐπισκευάσωσι τὴν ὁδὸν Ἰωαννίνων μέχρι Κολωνίας, ἔστω δὲ ὑμῖν γνωστὸν ὅτι ἡ ὁδὸς αὕτη ἦτο ἡ μᾶλλον εὐπρόσωπος πασῶν τῶν ἄλλων ἐν Ἡπείρῳ καὶ τί νομίζετε ἔκαμον; σχηματίζουσι μίαν ἐταιρίαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τοὺς ἔχοντες τὰ τε χρήματα καὶ τὰ μέσα, ἥτις ἀνέλαβεν τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀντὶ μεγίστου ποσοῦ λιρῶν ὑπερβαίνοντος τὰς 10,000 λιρῶν τουρκικῶν. Λαβοῦσα δὲ ἡ εἰρημένη ἐταιρία τὸ μέγα τοῦτο καὶ δυσανάλογον ποσόν, τί νομίζετε ὅτι ἔκαμεν; ἔβαλον ἐργάτας καὶ ἀνέσκαψαν τὴν ὁδὸν καὶ εἴτα ἐρρίψαν ὀλίγους ἀστραγάλους καὶ ὀλίγον χῶμα καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ὁδοῦ! Ὅ,τι δὲ ὑποφέρουσι τὰ δυστυχέστατα ζῶα διερχόμενα ἐπάνω τῶν «σουβλερῶν» λίθων εἶνε ἀπερίγραπτα καὶ ἀξιοδάκρυτα, κατακόπτονται ἐμπροσθεν οἱ ὄνυχες των καὶ καταστρέφονται οἱ πόδες των, οὕτω δὲ δὲν δύναται νὰ βαδίσωσιν ἢ μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ὁπότε τὰ ἴδια πάσχουσι τὰ δυστυχῆ ἄφωνα ζῶα. Ἀπορῶ τί ἤθελεν πράξει ἐταιρία τις ζωόφιλος, ἂν ἔβλεπε τὰ παθήματα τῶν ἐνταῦθα ζώων τόσον τῶν ἀλόγων, ὅσον καὶ τῶν λογικῶν! Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ μικροὶ δὲν φαίνονται ὑπὸ τῶν μεγάλων ἔνεκα τῆς σμικρότητός των.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐκλογικὰ τοῦ τε Ζαγορίου καὶ τῶν Ἰωαννίνων γράφομεν τὰ ἐξῆς ἐκτελοῦντες τὴν ὑπόσχασίν μας πρὸς τοὺς φίλους ἀναγνώστας τῆς φίλης «Φωνῆς». Ἡ ἐκλογὴ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Ζαγορίου ἐγένετο ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τούτων ἐκλογὴ τῆς Δημογεροντίας. Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν πληρεξουσίων συνέβησαν οὐκ ὀλίγα λυπηρά, διότι εἰς πολλὰ χωρία ἐγένινεν ἡ ἐκλογὴ τῶν πληρεξουσίων ὑπὸ δύο ἢ τριῶν προσώπων, εἴτε ἐκ τοῦ ἐνός κόμματος εἴτε ἐκ τοῦ ἄλλου ἦσαν αὐτοὶ, ἐν κρυπτῷ καὶ ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων συγχωριανῶν. Ἐν γένει δὲ ἡ μερὶς τῶν ἀδελφῶν Γεωργίτση μετεχειρίσθη πλείστα καὶ διάφορα μέσα καὶ πρόσωπα, καταφαγοῦσα μέχρι τοῦ περιουμένου Ζωῆ Κουσιάδα, ὃν ἐπέμψεν εἰς τὰ χωρία ἵνα διὰ ἀνομιμάτων καὶ ὑποσχέσεων καὶ ἀπειλῶν, ποῦ μὲν τὴν λεοντὴν ποῦ δὲ τὴν ἀλωπεκὴν μετερχόμενον, συνάξῃ ὑπογράφας χωρίων διορίζοντων τοὺς Γεωργίτση. Οὕτω δὲ ἀποτελέσθη Δημογεροντία ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, ὑστερον 3 ἢ 4 ἡμερῶν κωλοσιεργίας τῶν ἀδελφῶν Γεωργίτση, οἵτινες ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ προσλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν τὸν κ. Ἀδαμίδην (ὅστις εἶνε πληρεξούσιος), ἀπὸ τοὺς ἐξῆς κ. Κ. Δόνον, Βλαχλίδην, Ν. Γεωργίτσην (πάντες οὗτοι παμφερεῖς), Βλάχον καὶ Παπαγεωργίου. Ἡ Δημογεροντία αὕτη τῶν Ζαγοριστῶν ἀκόμη δὲν εἰσῆλθεν εἰς ἐργασίας τακτικάς, σήμερον δὲ μέλλει νὰ συνέλθῃ χάριν διοικητικοῦ τινος ζητήματος. Ἡμεῖς δὲ ἅπαντες οἱ Ἡπειρώται ἐν μόνον εὐχόμεθα ὅπως χαρίζῃ αὐτοῖς ὁ Ὑψίστος εὐθυκρίσιαν καὶ ἀγάπην, ἵνα μὴ κακο-

διοικητή ο δυστυχής ούτος τόπος και υπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν Χριστιανῶν. Ἡ δὲ δημογεροντία τῆς πόλεως μας ἀκόμη δὲν ἐξέλεγε. Χθὲς ἐδόθη εἰς τὸν Πρόεδρον τῆν Α. Σεβασμιότητα ὑπὸ τῆς πρώην Δημογεροντίας, ἡ παραίτησις τῆς. Πιστεύομεν δὲ ὅτι ὁ πρόεδρος θὰ ὀρίσῃ ἡμέραν ἐκλογῆς ὑστερον τῶν ἀποκρου, ἴσως τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας μεγάλη κίνησις γίνεται ἐν τῇ πόλει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, δηλαδή καὶ ἐκ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Δ. Κίγκου καὶ ἐκ τῶν κ. κ. Κούτσικου καὶ Μελά καὶ Σας. Ἄνδρες καὶ ἐκ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου μέρους περιέρχονται τὰ καταστήματα ὅπως προσλάβωσιν ὀπαδοὺς καὶ διαδώσωσι τὰς ιδέας τοῦ κόμματος τῶν. Ἀπὸ τοῦδε δὲ φαίνεται ὅτι μεγάλη πάλη θὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν. Ἐν τῶν προτέρων δὲ τις εἰκάζων περὶ τῆς ἐκλογῆς θὰ εἴπῃ ὅτι τρεῖς θὰ ἐπιτύχουν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κ. Δ. Κίγκου, ὅστις κατὰ τὴν προηγουμένην ἐκλογὴν ἔθαυματουργῆσε κερδίσας τὴν ἐκλογὴν ἐξ ὁλοκλήρου «μονοκούκι» ὅπερ οὐδέποτε μέχρι τότε συνέβη, καὶ δύο ἐκ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Κούτσικου καὶ Σας. Πολλὰ δὲ διαδίδει καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ τὰ καλά περὶ τῆς πόλεως, ὡς πάντοτε συμβαίνει, ἀλλ' ἂς ἴδωμεν ποιοὶ θὰ ἀνέλθωσι πρώτον καὶ πόσα θὰ ἐκτελέσωσι ἐκ τῶν υποσχόμενων.

Καθὼς δὲ ὅλα τὰ ἐνταῦθα εἶνε κρύα, φοβιόμενα καὶ πτωχὰ, διότι τὰ πλοῦναι ὁ φόβος τῶν υποστρώπων καὶ αἱ ἀπόκρου ἀπὸ τοῦδε φαίνονται πολὺ κρύα. Πλὴν ὁμίλου τινὸς μουσικοῦ, ὅστις ἀποτελούμενος ἐκ μεθῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου καὶ ἄλλων φιλομουσῶν περιῆλθε τὰς κεντρικώτερας δόους τῆς πόλεως μας παίζων διάφορα μουσικὰ τεμάχια ἐν ἀρίστη ἀρμονίᾳ μάλιστα κατὰ τὴν νύκτα ὅποτε ἐπικρατεῖ ἡσυχία, οὐδὲν ἄλλον ὥραον καὶ πλοῦστον ἐγένετο. Τὴν Κυριακὴν ἐξῆλθε μὲν πολὺ κόσμος καὶ τοὶ οὐ καὶ ἡτο βροχερός, εἰς τὰ «Μνήματα», ἀλλὰ οἱ προσώπιόδοροι ἦσαν ἐλάχιστοι καὶ πτωχοὶ καθ' ὅλα. Καὶ τοῦτο δεικνύει τὴν νέκραν τῆς πόλεως μας.

Ὁ ἄρτος εὐρίσκειται εἰς καλὴν τιμὴν (ἀπὸ 50 ἕως 40 καὶ 30 παράδες τὴν ὀκάν). Μόνον τὸ πετρέλαιον ἀνῆλθε πάλιν εἰς μεγίστην τιμὴν, ὅστε τιμᾶται εἰς τενεκεὶς 35 γρόσια, ὅσον δηλαδή τιμῶντο ἄλλοτε δύο τενεκείδες. Πολλὰ γεννήματα καὶ ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ Ζαγόριον, ὅπου εἶνε συναισθημένη ἐκ τῆς δεκάτης, μένουσι ἐν ταῖς ἀποθήκαις, διότι ὁ κόσμος στερεῖται χρημάτων. Κρέας ἄφθονον καὶ καλὸν καὶ ἐν καλῇ τιμῇ, πολλοὶ ὅμως φοβούνται μήπως ἐκ τῆς πολλῆς βροχῆς, ἥτις δὲν παύει νὰ πίπτῃ σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Τὰ ἀρνία χάσωνι τὸ κρέας τῶν. Τὰ χεῖλα τῶν καὶ τὰς βορᾶς ἄφθονα, ἡ δὲ τιμὴ τῶν φθάνει ἀπὸ 6,20 εἰς 7 ἕως 8 τὸ πάλυ τὴν ὀκάν. Ἐφέτος παρετηρήθη ὅτι πολλοὶ γοῖοι ἦλθον εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀσθενεῖται δόξα τῷ Θεῷ ἐλάχιστα.

Διέδθη ὅτι προσκαλεῖται ἐφεδρεία, πολὺν ἔτους ὅμως ἀγνοῦ. Τοῦτο ὁ λαὸς θεωρεῖ ὡς προοίμιον πολιτικῶν σαυῶν.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

6 Φεβρουαρίου 1900.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Ἅγιος Δρυινοπόλεως κ. Λουκάς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐξῆλθεν εἰς πεπεροῦσαν τοῦ τμήματος Δροπόλεως καὶ ἐξετάσας μετὰ λεπτομερείας τὰ τῶν σχολείων, ἐκκλησιῶν καὶ Μονῶν, διορίζει ἐπιτρόπους, ἐφόρους, κτλ. Περιμένεται κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὰς Μονὰς Προφῆτου Ἡλίου καὶ Δρυιάνου ὅπως ἐκ τοῦ πληθύνον ἀντιλήφῃ τῆς καταστάσεως καὶ ἴσῃ κατὰ πόσον αἱ κατὰ τὴν προκατῶν του ἀναφορὰ εἰσὶν ἀληθεῖς. Ἐπιτίθεται ἡ κακὴ ἐν αὐταῖς κατάστασις νὰ διορθωθῇ διότι τὰ μοναστηριακά εἶνε κυρία πηγὴ καὶ τὸ μόνον εἰσόδημα τῶν κοινοτήτων πρὸς συντήρησιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων. Ἡ ἐκρύβωσις αὐτῆς κατάστασις ἡ ἀπὸ δέκα καὶ πλέον ἐστὶν βασιλεύουσα καὶ πάντα περιήγαγεν εἰς ἀποσύβην, καὶ τὰ σχολεῖα ἐν πρώτοις κινδυνεύουσιν νὰ κλείσωσι ἐλλείψει χρημάτων. Δέον

ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ ζητήσῃ λησὸν ἀπὸ τὰς Μονὰς καὶ ἐκκλησίας, νὰ ἐξετάσῃ τί γίνεται τὸ εἰσόδημα αὐτῶν καὶ νὰ σχηματίσῃ ἀνά ἐν κτηματολόγιον ἐκάστης Μονῆς καὶ ἐκκλησίας.

Ὁ μὴν Ἰανουάριος ἐπῆγεν ὁλος σχεδὸν βροχερός καθὼς καὶ ὁ Φεβρουάριος μέχρι τοῦδε, ὅστε δυσκολίας μεγάλας φέρει εἰς τοὺς γεωργούς καὶ κτηνοτρόφους.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

10 Φεβρουαρίου 1900.

Τῇ ἐπινεύσει τῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου δι' αὐτοκρατορικὸν Διατάγματος διατάχθη ὅπως τοῖς λοιποῖς αἱ ἐπιθεωρήσεις τῶν διαβατηρίων ἐν τοῖς Τουρκικοῖς Προξενείοις γίνωνται διὰ τῆς ἐπιτολῆσεως κινήτου χαρτοσήμου πέντε μόνον γροσίων καὶ οὐχὶ εἰκοσίων, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο. Τῆς αὐτοκρατορικῆς ταύτης διαταγῆς ἔλαβον ἐγκλίμως γ-ῶσιν ἅπαντες οἱ ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσι Πρόξενιοι τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ἵνα συμμορφωθῶσιν αὐτῇ. Ἐν τούτοις ὁ ἐνταῦθα ἀναπληρῶν τὸν Πρόξενον πρότερον Νασιμ. Ἐπείδην κρατὸν μουσικὴν τὴν διαταγὴν ταύτην ἐξηκολούθει νὰ εἰσπράττῃ διὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις ἀνά εἰκοσι γρόσια, ἐνῷ ἐκδόλλα χαρτόσημον πέντε γροσίων, κερδοσκοπῶν ἐκ τοῦ βαλαντίου τῶν πτωχῶν ἐργατῶν καὶ ἄλλα πολλὰ πράττων διὰ τῆς Ἰσραηλιτικῆς τοῦ πονηρίας. Μετὰ λύπης ὅμως μετάνοιμεν ὅτι καὶ ὁ ἄρτι ἀφικθεὶς Πρόξενος Χαρεφ Βέης ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν τοῦ γραμμίου, ἀδικῶν μεγάλως τοὺς πτωχοὺς ἐργάτας, οἵτινες εἰς πολλὰς ἐκατοντάδας ἀνερχόμενοι εἰσὶν ὑποχρεωμένοι κατ' ἔτος νὰ ἐπικυρώσιν τὰ διαβατήρια τῶν διὸς τοῦ. Ἐκτὸς τούτου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ κ. Πρόξενος ἤρξατο φερόμενος σατραπικῶς πρὸς τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ Πρόξενιον ὑπηκόους τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ὅθεν παρακαλοῦμεν τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, ὅπως λαμβάνων γ-ῶσιν τῆς καταστάσεως ταύτης θέσει ἐκαστον εἰς τὴν θέσιν του, ἵνα γινώσκῃ τοῦ λοιποῦ νὰ συμμορφῶται ταῖς αὐτοκρατορικαῖς διαταγαῖς καὶ φέρται εὐγενὲς πρὸς ἅπαντας ἐκπροσώπων ἐπαξίως τὴν διορίσαν αὐτὸν Κυβέρνησιν.

ΕΚ ΜΑΛΑΚΑΣΙΟΥ

Κοινοτικὰ Δερβενδίστης

(Τὸς συνέχισαν ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.) Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Μετσόβου φυσικῶ τῷ λόγῳ ἤβελον χρήματα τοῦ εἰναι λοιπὸν ὅτι χρειάζονται 15 λίρας νὰ δώσουν εἰς τὸν Σπανόν, εἰς τὸν Κατὴ καὶ εἰς τὸν Τζαλλὴ ἀγὰ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦτο καὶ γίνε. Ἀπὸ δὲ τοῦ πῆραν τὰς 15 λίρας τοῦ ἐξήτησαν καὶ δύο ἐγγυήματα ἕως ὅτου δικασθῇ. Τότε ἔλαβον τὴν καλωσύνην ὅθεν οἱ αὐτοὶ Γιωτάκης καὶ Δήμος καὶ ἡγγυήθησαν — ἀβέλειες (εἰπαν τότε εἰς τὸν ἀτυχῆ Ἀλεξανδρινὸν) χωρὶς ἡμᾶς δὲν θὰ ἔδρανε ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἀπεστάλῃ ζαπτιὲς καὶ τὸν ἐπῆρε πάλιν μετὰ τοὺς ἐγγυήτας αἱ ἀνάκρισις. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν τεχνάσματα αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐγγυητῶν Γιωτάκης καὶ Δήμου τοῦ ἐξήτησαν λοιπὸν αἱ ἀρχαὶ ἐγγυήτην ἀπὸ τὸ Μετσόβον. ἐφρόντισε δὲ καὶ ἀπῆλλαξέ τῆς ἐγγυήσεως αὐτοὺς τοὺς δύο περιβοήτους καὶ ἔδωκεν ἐγγυήτην τὸν Μετσόβιτον Ζόκα καὶ τοιοῦτοτρόπως μετὰ ἄλλα ἐξ μετῴχτια γραφικὰ καὶ πούλια ἀπῆλλάγη.

Ὁ Γεωργάκης Παπαθανάσης ἠρραβώνησε τὴν θυγατέρα του 24 ἐτῶν μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ Γιάννη Δήμου, 16 ἐτῶν. Ὁ ἄμιος δὲν ἤθελε τὸ συνοικεῖσιν αὐτό, ἀλλ' ὁ Παπαθανάσης τὸν ἠπειλῶσεν ὅτι ἂν δὲν πάρῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν υἱὸν θὰ τὸν καταγγεῖλῃ εἰς τὸν ἀλφειὸς διὰ 350 λίρας καὶ 8 ὀκάδες μετῴχτια τοῦ καπετάν Κώστα Μπουζιῶ Προπολίτη. Τὰ ἴδια ἐπαρῆε καὶ ὁ Μήτσος Γιωτάκης ἠρραβώνησε τὴν κόρην του εἰς τὸν ἄλλον υἱὸν τοῦ Δήμου καὶ αὐτοὺς ἐγιναν συμπετέροι οἱ τρεῖς κακούργοι. Καὶ τώρα ἐπιτροποὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοὶ, γκοτσαμπασῆδες αὐτοὶ, ἀγάδες αὐτοὶ, δεκατίτται αὐτοὶ.

Ἄνω τῶν 80 λίρων εἰσόδημα ἔχει ἡ ἐκκλησία καὶ κανένας δὲν ἤθελε. τί γίνεται; μὴν εἶχαν χρῆσις τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν Τετάρτην τοῦ Μετσόβου 75 λίρας καὶ εὐρὴν ὁ κ. Χ. Ξυπολίτης ὅστις τὰ ἐπλήρωσεν μετὰ τὴν φωνίαν νὰ εἰσπράττῃ τὸ εἰσόδημα τοῦ ἀμίου (χανίου) ἕως ὅτου πάρῃ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔδωκεν ἄνευ τόκου δὲν τὸν ἐρωτᾷ κατ' ὅρωντα νὰ πάρῃ ὁδολόν; Διδάσκαλοι Δερβενδίσται ἔχουμεν τὸν Γεώργιον Τσολῆν τὸ Δεμάτη μετὰ 24 λίρας μισθὸν καὶ ὑπολόγηλον τὸν υἱὸν τοῦ ἐπιτρόπου Δήμου τὸν Πηλὸν μετὰ 8 λίρας, τὸ ζῶον αὐτὸ τὸ ὅποιον τὸ πλεῖον καλὴ ἐσπέρα καὶ τὸ βράδυ καλὴ ἡμέρα. Ἐνῷ ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶνε ἐκεῖ διὰ διδασκαλίας τί χρειάζονται δύο σὲ 15 μ. παιδιὰ;

Αὐτὰ εἶνε τὰ κατορθώματα τῶν πρώτων τσαμπασίων οἱ ὅποιοι κατ' ἐπιστάσαν καὶ στρέφουν τὴν ἀτυχῆ Δερβενδίστα καὶ ἡγῶν πολλοὺς νὰ φύγουν καὶ ἐκπατρίσθουν.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ

ἀπὸ τινων ἦδη ἔκτον ἐκπονοῦμεν ὅστε κατὰ τὰς παρονομαζόμενας νὰ ἀναμένωμεν ταραχὰς ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ, αἵτινες ὅμως δὲν ἐπιθεύσαν μέχρι τοῦδε, ἐν τούτοις τὰ σήμερον θὰ θάνοντα χώραν χορῶσιν ὅλους ἰσχυροὺς προσοχῆς, ὡς ὅντα πολὺ σπουδαιότερα τῶν χρι τοῦδε συμβαινόντων. Οἱ Βούλγαροι ἀπὸ συστηματοποιήσαν τὰς ἐν Μακεδονίᾳ πολιτικὰς δολοφονίας, δι' ὧν προσπαθοῦσι ἀπ' ἐνός μὲν ἐξοντώσασιν τοὺς εἰς τὰ σχέδια τῶν ἀντιπαισῶν, ὑπῆμνησεν εἰς αὐτὸν τὰς διατυπωθείσας πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑξωτερικῶν ἀπαίτησεις τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως, ζητοῦσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἱεροῦ, ὅστις θὰ χορηγῇ τὸ προνόμιον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Κάρε—Ερζερούμ.

Κατὰ τὸν ἐν Παρίσις ἐκδιδόμενον «Κήρυκα τῆς Ν. Ὑόρκης» ὁ Τσάρος ἀντιστάμενος εἰς τὰ σχέδια τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Ρωσία μὴ ἐπωφεληθῇ τῶν περιπετειῶν τῆς Ἀγγλίας ἐν Τράνσβαλ, ἀλλὰ νὰ μείνῃ μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ἐντελὸς οὐδέτερος, χωρὶς νὰ προεβῇ αὐτῇ πρᾶγμα. Ὁ ὑπουργὸς ὅμως τῶν Στρατιωτικῶν ἐπιμένει εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Χεράτ, ἀπειλῶν ἄλλως ὅτι θὰ παραιτηθῇ.

Ἡ ἀραβικὴ ἐφημερὶς «Ἀλ Αἰθὰ» γράφει ὅτι, ὁ Χεδίβης δὲ μεταβῇ εἰς Παρίσις διαρκούσης τῆς ἐκδόσεως, οὐχὶ ἀντιπροσβῇ, ὡς ἐλέχθη, ἀλλὰ μετ' ἐπιστημονικῆς καὶ ὡς ξένος τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἐκείθεν θὰ μεταβῇ εἰς Λονδίον, Βερολίον καὶ Κωνσταντινούπολιν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ ἀγγλικὸν πυροβολικὸν ἀπὸ δύο ἡμερῶν βομβαρδίζον τὸ στρατόπεδον τοῦ Κρόνζε ἐπὶ τῇ νήσῳ Πλειστοὶ ἀξιωματικοὶ μαχόμενοι μετὰ τῶν πρώτων ἐφονεύθησαν, αἱ δὲ τάξεις τῶν Μπερζέ μείναν ἄνευ στελεχῶν. Ὁ ἵππος τοῦ στρατηγῆ Κρόνζε ἐφονεύθη. Τὰ ἐφόδια εἶχον ἐξαντληθῇ ἡ δὲ τροφὴ ἐκλείπει. πλῆρης καταστροφῆς. Ὁ στρατηγὸς Κρόνζε βλέπων τὴν περὶ αὐτὸν καταστροφὴν καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἀποσπασθέντα, τὴν δὲ θέσιν εἶναι ἡν περιῆλθεν ἀπὸ τὸν μετ' ἀνταλλαγῆν σκίψων μετὰ τοὺς αὐτοὺς, διέταξε νὰ ὑψωθῇ λευκὴ σημαία, ἀρχιστρατήγος τῶν Ἀγγλων Ρίβερς, ὅστις κατῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κίτσνερ, διέταξεν ἀμέσως τὴν παύσιν τοῦ πυρός. Ὁ στρα-

τηγὸς Κρόνζε ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν νὰ παραδοθῇ καὶ ἐξήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησιν μετὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀρχιστρατήγου περὶ τῶν ὁρῶν τῆς παραδόσεως. Ὁ Ρίβερς ἀπέριψε πᾶσαν συνενόησιν καὶ ἐκάλεσε τὸν Κρόνζε νὰ παραδοθῇ ἄνευ ὁρῶν. Τότε ὁ στρατηγὸς Κρόνζε παρέδωκε τὸν ἑαυτόν τοις ἐν Ἀγγλῶν ἀρχιστρατήγῳ, ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ συνεχάρη αὐτὸν διὰ τὴν ἀνδρείαν του καὶ διὰ τὴν τὸν στρατιωτῶν του. Πάντες οἱ Μπόρς συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποληφθέντων ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Κρόνζε καὶ αἰχμαλωτισθέντων εἶνε ἀγνώστος. Τὸ πεδὸν τῆς μάχης βρέθη νεκρὸν. Ὁ Ρόμπερτς διέταξε τὴν ταφὴν αὐτῶν. Πολλὰ τηλεβόλα τῶν Μπόρς ἐβλήθησαν κατεστραμμένα. Ὁ στρατηγὸς Κρόνζε καὶ οἱ αἰχμάλωτοι θ' ἀποσταλῶσιν εἰς Κιμπερλί. Εἰς τὸν αἰχμαλωτισθέντα στρατηγὸν οἱ Ἀγγλοὶ ἀπέδωκαν τὰς τιμὰς τοῦ πολέμου.

Ὁ Τσέδερμπέρ, ἐκτακτὸς ἀποσταλμένος τοῦ Σουλτάνου χάριν τῆς εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐπιδόσεως τοῦ παρακλήσεως τῆς ἱερᾶς ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίον, ἐπιφοτισμένος, ὡς λέγεται, μετὰ μυστικὴν ἐντολήν.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης πρὸς τὴν «Σημειωτὴν» τοῦ Λονδίνου, ὁ ἐν Κων/πόλει πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Κωνσταντῆν ἐπέισε τὸν Σουλτάνον ὅπως προσπαθῇ καὶ ἀνακινήσῃ τὸν Αἰγυπτιακὸν ζήτημα καὶ ἐπιζητήσῃ τὴν λύσιν αὐτοῦ, ἐπωφελοῦμενος τῶν περιπετειῶν τῆς Ἀγγλίας ἐν Τράνσβαλ. Ἀπ' ἐτέρου ὁ αὐτοῦ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας κ. Ζηνοβιέφ, ἐπισκοπεῖ τὸν Σουλτάνον μετὰ τὸ προσκύνημα τῆς Παρασκευῆς, ὑπῆμνησεν εἰς αὐτὸν τὰς διατυπωθείσας πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑξωτερικῶν ἀπαίτησεις τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως, ζητοῦσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἱεροῦ, ὅστις θὰ χορηγῇ τὸ προνόμιον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Κάρε—Ερζερούμ.

Κατὰ τὸν ἐν Παρίσις ἐκδιδόμενον «Κήρυκα τῆς Ν. Ὑόρκης» ὁ Τσάρος ἀντιστάμενος εἰς τὰ σχέδια τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Ρωσία μὴ ἐπωφεληθῇ τῶν περιπετειῶν τῆς Ἀγγλίας ἐν Τράνσβαλ, ἀλλὰ νὰ μείνῃ μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ἐντελὸς οὐδέτερος, χωρὶς νὰ προεβῇ αὐτῇ πρᾶγμα. Ὁ ὑπουργὸς ὅμως τῶν Στρατιωτικῶν ἐπιμένει εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Χεράτ, ἀπειλῶν ἄλλως ὅτι θὰ παραιτηθῇ.

Ἡ ἀραβικὴ ἐφημερὶς «Ἀλ Αἰθὰ» γράφει ὅτι, ὁ Χεδίβης δὲ μεταβῇ εἰς Παρίσις διαρκούσης τῆς ἐκδόσεως, οὐχὶ ἀντιπροσβῇ, ὡς ἐλέχθη, ἀλλὰ μετ' ἐπιστημονικῆς καὶ ὡς ξένος τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἐκείθεν θὰ μεταβῇ εἰς Λονδίον, Βερολίον καὶ Κωνσταντινούπολιν.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΙΟΝ, 13 Φεβρουαρίου. — Ὁ Βούλγαρος βασις ἐφύνασε τὸν κατάκτονον τῆς Τουρκίας ἐπὶ ὅλους πρὸς τὸν ἀνακλήσει, διὸ ἐφύνασε ἐπίσης καὶ ἄλλων κατάκτονον ἐν Ἑλλάδι καὶ ἄλλων ἐν Μακεδονίᾳ χάριν τοῦ βουλγαρικῶ ζήτηματος, δηλαδή πληρωθεὶς ἀπὸ τὸν Μακεδονοβουλγαρικὸν κομητᾶν. Ὁ ἴδιος ἔφησεν, ὅτι ἐφύνασε καὶ τὸν Σταμπούλιν. Τὸ ἄλλο ἐννοεῖται ὅτι ἐπαγγέλλεται τοῦτο κακούργου εἶναι Ἡλιὲρ Βίτσον. Αἱ συλλήψεις ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐξακολουθοῦσι.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 15 Φεβρουαρίου. — Ὁ ἀρχιστρατήγος Ρίβερτς διὰ τηλεγράφου τοῦ συνεχάρη τὴν Κυβέρνησιν τοῦ διὰ τὴν ἄνευ ὁρῶν παραδοσιν τοῦ Κρόνζε, ἐπισυνέβησαν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐπέσειον τῆς μάχης τῆς Μαγούμπας. Ἡ ἀνακίνωσις τοῦ τηλεγράφου, καὶ τοῦτο παρὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, προεκάλεσε γενικὴν ἐνθουσιασμὸν ἐν Λονδίῳ. Πολλὰ ρήματα συγχρητίζοντα τηλεγραφικῶς ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Βασιλέαν Βικτωρίαν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεροκωστόπουλος κατήγετο ἀπὸ τὸ Πέτερον τῶν Κατσανοχωρίων τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων τῆς Ἡπείρου. Ἐρθεὶς μόλις ἦλθεν εἰς Πάτρας, ὅπου διήμνη, πάντοτε ἀριστεύων καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐρύαν καὶ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς τοῦ σπουδᾶς. Μετ' ἂς φησὶν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐγένετο ἀριστοῦχος διδάκτωρ τῆς νομικῆς καὶ τῆς ἀπῆλθεν εἰς Εὐρώπην, ὅπως εὐρίσκει τὰς σπουδὰς του, μετ' ἂς ἐνεκατέστη ἐν Πάτραις

ὀριστικῶς, ἐπιδοθεὶς εὐδοκίματα εἰς τὸ τοῦ δικηγορικοῦ στάδιον, ἐν ᾧ διεκρίθη ἀμέσως καὶ κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν διὰ τὴν εὐρύαν, τὴν εὐφρόδιαν καὶ τὴν εὐρύτητα τῶν γνώσεων ὑπ' ὧν περιεκοσμεῖτο καὶ ἐνεκα τῶν ὁποίων κατέπληρωσε τοὺς πάντας καὶ κατέκτησε τὴν συμπάθειαν, ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν. Ἡ ζωὴ, τὴν ὅποια ἐνέκλειεν ἐν αὐτῷ ὥστε αὐτὸν πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ τὸ τοῦ δικηγορικοῦ στάδιον δὲν ἤδυντο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἰδανικόν του. Ἐχὼν πεποθήσῃ εἰς τὰς δυνάμεις του καὶ ἐπ' αὐτῶν μόνον βασιζόμενος ἐπεδόθη εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡσθάνετο ὅτι ἤδυντο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἰδανικόν. Διὸ τριακονταετῆς ἔθεσε ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ ὁ σφριγγόμενος νεανίας εἰς τὴν παρὰ τὴν Πατρίδα καὶ ἀπέτυχε τὸ πρῶτον δι' ἐπὶ τῷ ψήφῳ μόνον. Ἀλλὰ δὲν ἀπεθάρρυνε καὶ μετ' οὐ πολλὴν ἀπὸ τῆς ἐξέτιθι καὶ αὐτὴς ἀπέτυχεν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτῇ δὲν ἀπεθάρρυνεν αὐτόν. Ἡ δὲ συνέδριος του, ἡ ψυχὴ τῆς ἡμετέρας, τοῦ πνεύματος, ἡ ἀκαταγώνιστος θέλησις του, ἡ φιλοδοξία του, τὸν ὥθουν, πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ ἐνῷ ἀπ' ἐνός διὰ τῆς δικανικῆς τοῦ εὐφυῆς κατέκτα τὴν ἀγάπην τοῦ εὐγενεοῦ λαοῦ τῶν Πατρῶν, ἀπ' ἐτέρου ἐκαλλιέργει τὸ πολιτικὸν τοῦ ἔδαφος προσκτώμενος φίλους καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἤρυνε τὰς κομματικὰς τοῦ δυνάμεις ὁ ἀναγὰς τῶς νεανίας καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαβλήθη εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συμπολιτῶν του, ὅστε ἀπέβη ὁ μόνος πολιτικὸς παρὰ τὴν ἐν Πάτραις μετὰ τοὺς Ρούφους, συγκεντρώσας εἰς αὐτὸν πᾶσαν τὴν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τῆς παντοδυναμοῦ τότε οἰκογενείας Ρούφων, πρὸς οὗς ἐπῆλθεν ἐρεθισμένος μόνον ἐπὶ τῆς προσωπικῆς του ἱκανότητος.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 1ης Ἀπριλίου 1885 ἐκτεθεὶς ἐν Πάτραις ἀπεδείχθη ὁ πρῶτος βουλευτὴς τῆς Πατρῶν καὶ ἐσῆλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινοβούλιον, ἐν τῷ ὁποίῳ διεκρίθη ἀναδειχθεὶς δεινὸς ῥήτωρ, δεινότερος κοινοβουλευτικὸς παράγων ἐπιστάρας μόνον τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πολιτικοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ Θ. Δηλιγιάννη, ἀλλὰ καὶ τοῦ αἰδοῦμοι Χαριλάου Τρικούπη, ὁ ὁποῖος ἐπιμόνος ἐπέδωκε τὴν πολιτικὴν τοῦ φίλου ἀναγνωρίσας τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ ἀνδρός. Ἐκτοτε τακτικῶς ἐξελέγτο βουλευτὴς Πατρῶν. Μετὰ δὲ τὰς ἐκλογὰς τῆς 14ης 86ρῶν 1890 σχηματίσαντος Κυβερνήσιν τοῦ Θεοῦ Δηλιγιάννη προσελήφθη ὡς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Πάντοτε δὲ ἐπεδίδεκεν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, καὶ ἰδιαίτερον στοργήν, πρὸς πᾶν Ἡπειρωτικόν, καὶ ὡς ὑπουργὸς δὲ εἰς τὸ Ἡπειρωτικὸν στοιχεῖον, παρεῖχεν ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν τοῦ παραγκωνιζόμενος πολλὰς κομματικὰς τοῦ συμφέροντος τῶν Πατρῶν.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς δὲ τοῦ 1892 παρ' ὅλων τῶν ἀντιδωλικανικῶν ἀνέμων ἐπέτυχον οἱ πλείστοι τοῦ συνδυασμοῦ τούτου, αὐτοὶ ἀποκλεισθέντες διὰ πλαστογραφίας προεκαστοῦ ἐκ τοῦ κοινοβουλίου, καίτοι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ ἐξελέγη βουλευτῆς.

Ἐπῆλθον ὅμως μετ' οὐ πολλὴν ἐκτετατῆς τῆς 16ης Ἀπριλ

1128 άτομα. — Ανηγγέθη εκ Κων)πόλεως ότι τη επεμβάσει του ημετέρου πρεσβευτού αφέθη ελεύθερος ο όμογενής Βασιλάκης βένης. Η σύλληψις του είχε διαταχθή κατόπιν καταγγελίας εις τό Γιλδίξ του έβραίου κατασκόπου Στέρν, όστις εις άμοιβήν έλαβε παρά του Σουλτάνου χρήματα και τό παράσημον του Σερακάρ διά τήν γυναϊκά του.

— Επειβλητικόν και σεμνόν έτελέσθη τήν Κυριακήν τήν 10ην τής πρωίας εις τόν ναόν τής Μητροπόλεως τό μνημόσυνον του έθνικού ευεργέτου Ανδρέου Συγγρού, τό όποιον έγένητο τή πρωτοβουλίά τής Κυβερνήσεως ύπερ αναπαύσεως τής ψυχής του μεγάλου εκείνου άνδρός, του παρσχόντος τοιαύτας εκδουλεύσεις εις τό Έλληνικόν Έθνος. Μεταξύ των πρώτων προσήλθεν ο πρωθυπουργός κ. Θεοτόκης μετά των άλλων ύπουργών, ο πρόεδρος τής Βουλής κ. Μπουφίδης, εκ μέρους τής Αύλης ο ύπασπιστής τής Α. Μ. του Βασιλέως, κ. Α. Ράινεκ, πλείστοι των έν Αθήναις βουλευτών, ο νομάρχης κ. Καρατζάς, ο δήμαρχος, ο διοικητής τής Έθνικής Τραπεζής, τά διοικητικά συμβούλια των ευεργετηθέντων σωματείων και πάντες οι άνώτεροι ύπάλληλοι του Κράτους και πλήθος κόσμου, άσφυκτικώς πληρουντος τόν ναόν. — Ο πρόεδρος των έν Χαλκίδι Πρωτοδικών κ. Κουμανταρέας κατήγγειλεν εις τό ύπουργείον τής Δικαιοσύνης τόν τόν Είσαγγελέα των Έρετών και τόν κ. Βαλασόπουλον Είσαγγελέα των Πρωτοδικών, επί παραβάσει καθήκοντος και έξυβρίσει του προεδρικού άξιώματος. Ο κ. Κουμανταρέας είχε διατάξει τήν σύλληψιν ψευδομάρτυρος όν ο είσαγγελεύς διέταξε και απέλυσαν, προσενεχθείς άπρεπώς προς τόν πρόεδρον των Πρωτοδικών. Τό ύπουργείον θα καλέση τόν είσαγγελέα εις άπολογία. — Συνεπεία των πιέσεων και του διωγμού όν ύφίστανται οι έν Πάτραις Τέκτονες παρά του εκεί άρχιεπισκόπου ο ύπουργός τής Παιδείας συνεσκέφθη μετά τής Ιεράς Συνόδου όπως ληφθώσι μέτρα κατάλληλα διά νά τεθή τέρμα εις τά εκεί συμβαίνοντα, τά όποια εκθέτουν τό γόητρον τής εκκλησίας. — Κατά τήν παρελθ. Κυριακήν τήν κίνησιν των Αποκρεών τής όδοϋ Σταδίου παρηκολούθουν μετ' ένδιαφέροντος από των Β. Σταύλων ο μικρός πρίγκηψ του διαδόχου Αλέξανδρου και ή μικρά πριγκήπισσα Έλένη διαρκώς ρίπτοντες χαρτοπόλεμον εις τούς εκείθεν διερχομένους. Οι άλλοι μικροί πρίγκηπες, ο Χριστόφορος δηλαδή και ο Γεώργιος, έθεώντο από τής εξέδρας τής πλατείας ρίπτοντες και αυτοί κομφεττί και σεραπαντέν εις τούς πρό του Β. περιπτέρου συνηθροισμένους. Από τής Β. εξέδρας τά περισσότερα κομφεττί έξώδευσεν ο Διαδόχος μετά του πρίγκηπος Νικολάου, κατά δεύτερον δε λόγον ή Α. Μ. ο Βασιλεύς, επί του όποιου όμως ως βροχή έρρίποντο εκ των παραπλεύρως του Βασ. περιπτέρου έξεδρών σάκκοι όλόκληροι κομφεττί. Είς κάθε φούχταν κομφεττί ή όποια έρρίπτετο ή Α. Μ. έξεκαρδίζετο, ιδίως δε όταν Αύτός έρριπτεν έξαφνα καμμίαν φούχταν εις τούς μετμημφισμένους και τούς έξαφνίζε. Πρό τής Β. εξέδρας έγένητο και ο μεγαλύτερος πόλεμος, όφειλόμενος βεβαίως εις τήν παρουσίαν των Βασιλέων, τόσον, όσον και εις τήν ζωηρότητα των πλησίον καθημένων, κάτωθεν των όποιων δέν ήδύνατο νά περάση κανείς χωρίς νά δεχθί επί τής κεφαλής του σάκκουσ όλόκληρους κομφεττί.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Γράφουσιν εκ Δροβιάνης από 7 Φεβρουαρίου τά εξής: Τήν παρελθούσαν Κυριακήν 30 Ιανουαρίου έορτήν των τριών Μεγάλων Ιεραρχών, έτέλεσαν τά ένταύθα Σχολεία έν τω ιερών ναώ του κατά τόν λόγον, έφ' ου κείνται τά κοινά εκπαιδευτήρια, Αγίου Δημητρίου, τό επέτειον μνημόσυνον ύπερ αναπαύσεως των κεκοιμημένων ιδρυτών και ευεργετών κτλ. είτα ύπερ ζωής και ύγείας πάντων των όπωσδήποτε συντελούντων και άφθονα τά μέσα χορηγούντες προς τά σχολεία. Μετά τό τέλος τής θείας λειτουργίας οι πάντες μετέβησαν εις τήν παρακειμένην αίθουσαν τής Αστικής Κεντρικής Σχολής, όπου ήσαν έν τάξει τεταγμένοι μαθηταί μαθητρίαι και διδάσκαλοι: οίτινες έψαλλον διάφορα άσματα και ύμνους ύπερ των γραμμάτων προς τόν Θεόν και ύπερ του Ανακτος Σουλτάν Απτούλ Χαμίτ Χάν. Είτα ο διευθυντής τής Αστικής Κεντρικής

Σχολής κ. Αθανάσιος Καρπούζας έξεφώνησε λόγον κατάλληλον τή περιστάσει: είτα έξήλθον τής ως είρηται αίθουσής: επεκράτει γενική εύθυμία, έγέγοντο δε διάφοροι προπόσεις ύπερ των ευεργετών και ιδρυτών. Επανήλθον πάντες εις τά ίδια συνεπιφέροντες εύαρίστους άναμνήσεις.

— Ανεχώρησεν εις Κωνσταντινούπολιν προς λήψιν τής ιατρικής του άδείας ο έξ άνω Σουδενών κ. Σπυρίδων Μπίλιος Ιατρός. Αφίκοντο εκ Τσερβαρίου οι κ. Γεώργιος Βασδέκης και Πολυχρόνης Κασσιάνης και άνεχώρησαν δά Τρίκκαλα, εκ Σερβίας ο κ. Δημήτριος Πότσος και άνεχώρησε δι' Αρτσίσταν.

— Τόν εκ Τσερβαρίου φίλτατον Ιωάννην Τόσκαν άναγορευθέντα διδάκτορα τής νομικής μετά λαμπράς έξετάσεις συγχάιρο μεν από καρδίας ευχόμενοι αύτφ διηκενή επιτυχίαν εις πᾶσαν επιχείρησιν.

— Ανεχώρησεν εις Μέγα Κεσερλί Θεσσαλίας ο εκ Κονίτσης εκεί έχκατεστημένος Ιατρός κ. Φίλιπ. Μακρός.

— Αφίκετο εκ Βουλγαρίας ο κ. Ιωάννης Μουλαϊμης και άνεχώρησε διά Κάτω Σουδενά. Αφίκετο εκ Τσαρκαπλαών ο κ. Αλκιβιάδης Φίλιος και ο κ. Αλεξ. Μπέτζος και άνεχώρησεν εις Αλεξάνδρειαν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου.)

Οι Αραβόφωνοι έν Ιερουσαλήμ και ή Αγιοταφική Αδελφότης.

Είπομεν έν τοις έμπροσθεν, ότι ή διά των Αραβόφωνων κατά του Έλληνισμού Ρωσική επίθεσις ήρξατο πρό 27 έτών, από τής Ιερουσαλήμ. άλλ' ή επίθεσις εκείνη δέν ήτο έτι συστηματική, άντίκτυπος μάλλον ούσα του πολέμου του διεξαγομένου έν τω Ευλαγαικῷ ζητήματι μεταξύ του Πανσλαυισμού και τής Μεγάλης Εκκλησίας. Αλλ' ο νυν κατά του Αντιοχειακού θρόνου, ή μάλλον ο από του Αντιοχειακού θρόνου άρξάμενος κατά τής Έλληνικής Ορθοδοξίας πόλεμος κύριον σκοπόν έχει τήν Ιερουσαλήμ, αυτόν τόν Άγιον Τάφον. Αλλ' ή τακτική, ήν ακολουθεί ή Ρωσία ή τό όργανον αύτης, ή Παλαιστίνιος Έταιρεία, είναι άναγκάως διάφορος τής εφαρμοσθείσης έν Αντιοχεία διά τόν διάφορον διοικητικόν οργανισμόν εκάτερας των Εκκλησιών. Η διαφορά αύτη αποτελούσα τήν ιδιαίτεράν δύναμιν του άγιοταφικού θρόνου είναι άξία ιδιαιτέρως προσοχής και διαφέροντος.

Ο Αντιοχειακός θρόνος είναι οργανωμένος όπως ο Οικουμενικός. Ο Πατριάρχης είναι πρόεδρος, μητροπολιτών ή άρχιεπισκόπων, έχόντων έπαρχίας πραγματικάς, πραγματικών πληθυσμών αντιπροσωπευούσας: έντεϋθεν δε ο Πατριαρχικός θρόνος δέν έχει τήν συγκέντρωσιν εκείνην τής δυνάμεως και έξουσίας, ήν ως εκ τής ιδιαιτέρας ταύτης οργανώσεως κέληται ο τής Σιώνιτιδος Εκκλησίας Πατριάρχης. Η Εκκλησία αύτη ως μόνον πραγματικόν αύτης άνώτατον άρχηγόν, άσκούντα άπόλυτον σχεδόν έξουσίαν έφ' άπασαν τήν περιοχήν τής Ιεροσολυματικής Εκκλησίας, έχει τόν Πατριάρχην. Τό πραγματικόν δε κράτος του Πατριάρχου τούτου είναι τό Μοναστήριον του Αγίου Τάφου μετά των έξαρτημάτων αύτου. Αλλά τί είναι τό Μοναστήριον τούτο και τά έξαρτήματα αύτου; — Είναι σύμπασα ή εκκλησιαστική επικράτεια τής Ιερουσαλήμ, ή εκτεινομένη έφ' άπασαν τήν Παλαιστίνην. Τά έξαρτήματα του μεγάλου Μοναστηρίου είναι τά πολλά και διάφορα μοναστήρια: τά ίδρυμένα σποράδην έν Παλαιστίνη. Καί όμως ο Ιεροσολυματικός θρόνος έχει άρχιερείς, και πολλούς μάλιστα, και λαϊκόν πληθυσμόν ορθόδοξον, άερχόμενον εις 30—40 χιλ. Πως λοιπόν συμβιβάζεται ή ύπαρξις άρχιεπισκοπικών ή μητροπολιτικών θρόνων και έπαρχιών προς τήν πανταρχίαν του Πατριάρχου; — Οι πλείστοι των μητροπολιτικών θρόνων περιορίζονται εις άπλά ονόματα των μητροπόλεων τούτων και εις τούς τιτουλαρίους άρχιερείς αύτων (Ιορδάνου, Διοκαιρασίας, Ιεραπόλεως κλ.) ή τό πολύ εις όλίγας κόμης (ως ο Τεβεριάδος και τής Βηθλεέμ), δύο δε μόνον θρόνοι, ο τής Ναζαρετ και ο τής Πτολεμαίδος, έχουσι πραγματικάς έπαρχίας. Αλλά ο τής Ναζαρετ θρόνος είναι κυρίως έξαρτημα του έν τή πόλει ταύτη μοναστηρίου του Αγίου Τάφου. Μόνον δε ή Πτολεμαίς είναι όπω-

σούν αύτοτελής έπαρχία, έχουσα μητρόπολιν, έν ή μνημονεύεται έν ταίς δεήσεσι τό όνομα του Μητροπολίτου, ένφ έν πάσαις ταίς άλλαις μητροπόλεσι, ταίς έχούσαις ως μητρόπολιν μοναστήριον, έξαρτώμενον από του Αγίου Τάφου, μνημονεύεται μόνον τό όνομα του Πατριάρχου. Όστε και έν αύταις ταίς έπαρχίαις κύριος των πάντων είναι ο Πατριάρχης (ως άρχηγός πάντοτε τής Αγιοταφικής Αδελφότητος μετά της περι Αύτον Ιεράς Συνόδου των Αγιοταφικών Αδελφών), οι δε άρχιερείς θεωρούνται ως άπλά τούτου αντιπρόσωποι.

Και κατ' αντίθεσιν των γινομένων έν ταίς από του Οικουμενικού ή του Αντιοχειακού θρόνου έξαρτωμέναις Μητροπόλεσιν, έν αίς πλὴν των από τής Μεγάλης Εκκλησίας έξαρτωμένων εκκλησιών των Σταυροπηγίων, πανταχού μνημονεύεται τό όνομα του Μητροπολίτου, έν ταίς λεγομέναις έπαρχίαις του Ιεροσολυματικού θρόνου, έν πάσαις σχεδόν, μνημονεύεται τό όνομα του «Πατρός και Πατριάρχου», διότι πᾶσαι αί μητροπολιτικά Εκκλησίαί, πλὴν τής Πτολεμαίδος, είναι κυρίως μοναστήρια, έξαρτώμενα από του Αγίου Τάφου, πάντες δε οι άρχιερείς, και αυτοί οι έχοντες πραγματικάς έπαρχίας, είναι άνώτεροι λειτουργοί τής Πατριαρχικής κυβερνήσεως, ούς ο πατριάρχης δύναται νά μεταχειρίζεται εις οίανδήποτε ύπηρεσίαν ή άποστολήν, έν τής κεντρικής ύπηρεσίας έξαρτωμένην και μετά ταύτης συνδεομένην¹. Ούτω δε ή όλη Εκκλησία τής Ιερουσαλήμ καθίσταται ιερατική πολιτεία υπό τήν άρχήν του Πατριάρχου, παρ' ή έδρεύει και Σύνοδος, υπό τής πολιτείας εκλεγόμενη και ταύτην εκπροσωπούσα. Και τήν πολιτείαν άκριβώς ταύτην αποτελεί και άπαρτίζει ή Αγιοταφική Αδελφότης.

Η Αγιοταφική Αδελφότης είναι σύστημα ή Ένωσις Ελλήνων τό γένος, μη Παλαιστινίων, κληρικών άγάμων, οι όποιοι κατέχουσι, κυβερνώσι και εκκυρπουνται πάντα τά ορθόδοξα ιερά ιδρύματα (πλὴν των υπό των Ρώσων ιδρυθέντων έσχάτως και νυν έτι ιδρυομένων) τής Εκκλησίας Ιερουσαλήμ ή του Αγίου Τάφου, από του έν αύτῃ τῇ άγία πόλει Μοναστηρίου του Αγίου Τάφου μέχρι των έσχάτων έν ταίς έσχαιαίς τής επικρατείας του Ιεροσολυματικού θρόνου ιδρυμένων και διηνεκώς ιδρυομένων ευκαγών ιερών καταστημάτων, μονών και μονυδρίων, και των άνεκαθεν ύφισταμένων σεπτών προσκυνημάτων. Πάντες οι έν τοις κα αστήμασι τούτοις διευθύνοντες ή διακονούντες αναλόγως του άξιώματος αύτων, μοναχοί ή ιερομόναχοι, είσι μέλη τής Ιεράς Αδελφότητος. Είς ούδένα έγγώριον επιτρέπεται ή είσοδος εις τήν Αδελφότητα. Ο έγγώριος άραβόφωνος κληρος συνίσταται μόνον από έγγάμων ιερέων ή ιεροδιακόνων, οίτινες τελούστας ιεράς ακολουθίας έν τοις ιεροίς ναοίς, τοις ιδρυμένοις έν συνοικισμοίς άραβόφωνοις, έκτός των μοναστηρίων, έν οίς ναοίς είθισται νά ψάλλωνται αί ιεράι ακολουθίαι εις άμφοτέρας τάς γλώσσας, δεξιόθεν μεν έλληνιστί, άριστερόθεν ο άραβιστί (έπίσης δε και έν τῇ ιερῇ λειτουργίᾳ οι ιερείς και οι ιεροδιάκονοι χρώνται, κατά διαδοχήν, άμφοτέρας ταίς γλώσσαις)². Ούτω λοιπόν ο άνώτατος ιερατικός βαθμός, εις όν δύναται νά φθάσῃ ο άραβόφωνος ιερεύς, είναι ο του Οικουμενικού, ένφ πάντες οι άρχιμανδρίται, πρωτοσύγκελλοι, επίσκοποι, άρχιεπισκοποι και Πατριάρχαι άνηκουσιν άσπληρώς εις τήν Αδελφότητα τήν Αγιοταφικήν. Έν τῇ Αδελφότητι δε οι Αδελφοί προάγονται έν τε ταίς εκκλησιαστικαίς άξιωμασι και έν ταίς μετά τούτων συνδεομέναις ύψηλοτέραις διακονίαις του Αγίου Τάφου (άκολουθεί)

¹ Ούτω, ο Άγιος Βηθλεέμ, καιπερ έχων έπαρχίαν πραγματικήν, μένει διαρκώς έν Αθήναις ως αντιπρόσωπος του Πατριάρχου έν τῷ Μοναστηρίῳ τής Βηθλεέμ.

² Έν Ιερουσαλήμ ο κυριώτατος ναός, ο ύπαγόμενος εις τήν διοίκησιν έγγωρίων ιερέων και επιτρόπων, υπό τήν άνωτάτην επιβολήν, ένοσιται του Πατριάρχου, είναι ο περί τόν ναόν τής Αναστάσεως μικρός ναός Ιακώβου του Αδελφάθεου, έν φ ο Πατριάρχης τήν μεγάλην Πέμπτην τελεί τήν ιεράν λειτουργίαν, και έν τῇ εύρεσίᾳ πρό του όποιου αύτῃ τελείται αύθημερόν και ή τελετή του Αγίου Νηπιήρος.